

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984846944/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

og stansede hende. De stod og passiarede lidt. Hvad de sa, kunde ikke høres, men det syntes al være noget venligt. Hun så et øjeblik ned og pirkede med sin skosnude mellem to brosten, og derefter så hun op igen, smilede, og de gik hver til sit. Men oven over dem, på det store observationshjørne, sad der pålidelige folk i vinduerne, og de indsugede omhyggeligt den lille scene for senere at opgylpe den til fælles fornøjelse ved et kaffeselskab.

»Goddag, hr. Hørslev! Det er svært, så De er optaet.«

Det var købmand Laursen, der standsede ham for at meddele ganske privat, at han hade i sinde at arbejde på at gøre realskolen kommunal. Der var stemning for det i byrådet; men ingen vilde bringe sagen frem, lod det til. Nu vilde Laursen. »Og De skal naturligvis være overlærer. Vi kan ikke få nogen bedre. Hvad siger De til det?«

»Jo. Der vil sikkert være mange imod mig, men folk må vel vide, at børnene lærer noget hos mig.«

»Det er også det, jeg siger. Nå, den lykke at gro fast her, er jo ikke så stor. På den anden side er her noget at gøre for en lærer med energi, for ungdommen går min salighed i søvne her i byen. De skal vække de unge, hr. Hørslev. Se, førstelæreren ved borgerskolen han er jo nok en umådelig dygtig mand på sin vis — —«

»Ja, De mener, han er en stor idiot med andre ord.«

»Hæ — sådan noget skal man ikke sige.«

»Det var Dem, der sa det. For sådan plejer man at sige idiot på en høflig måde.«

»De er nu så vittig. Jeg tror ikke, det vilde skade Dem, om De var det lidt mindre. Vi er jævne folk, hr. Hørslev, og det er ikke alle vittigheder, der passer os lige godt. Men kunde De sætte noget af Deres lut i vore børn —«

»Det kan jeg nok, men hvor længe blir det der? De

kan nok huske ham, der tog den ualmindelig store udmærkelse i forfjor, og som der blev talt så meget om. Han er nu kommis i Storekøbing, og ved De, hvor mange whiskyer han er bekendt for at kunne kvæle uden at slingre? Eller købmand Christensens datter fra i fjor, der også tog udmærkelse, det var et stort og dygtigt pigebarn, skulde man tro; nå, hun render og er forlovet med denne her havarerede fyr, som nu lærer at fotografere hos Sørensen; de kommer nok til at gifte sig snart, og det er vel hendes faer, der skal føde dem, kan jeg tænke. Sådan ender næsten alle mine bedste elever.»

»Konduktør Larsens ældste søn fik da en udmærket stilling ved det Østasiatiske, og han har jo vist sig at være en meget dygtig ung mand.»

»Ja, og han kom fra Vestjylland. Nej, hvad der er her fra selve byen, det tror jeg ikke på.»

»Ved De hvad: en lærer, der ikke har troen på sin gerning — —»

»Ja vel. Det har De læst i en bog.»

»Hvad mener De så om min dreng da?»

»Han har en del egenvilje, men der er ingen rigtig fasthed i ham. Han blir åbenbart noget forkælet, det kan jeg mærke på den blødhed, der kommer over ham engang imellem. Hans ærlighedssans er heller ikke meget udviklet, han vil gerne snakke sig fra sin egen uret; han vil ikke tro, at han nogen sinde tar fejl. Det må være nedarvet. Men hvis De efter konfirmasjonen satte ham i lære hos en bestemt mand, så kunde det måske hjælpe på ham.»

»Hm, De mener ikke, jeg er en bestemt mand.»

»Det er slet ikke Dem, der opdrager ham.»

»Nå. Se se. Det er altså min kone. Tak skal De ha. Han skal nok komme ud.»

»Ja og så er der jo også hans søstre, hvis De tillader det —»